Advokat Novak Lukić
Advokat Sead Spahović
Advokat Isa Spahović

SAVET ZA ŠTAMPU
Kraljice Natalije 28, 11000 Beograd

MOMČILO PERIŠIĆ, general u penziji, koga zastupaju advokat Novak Lukić iz Beograda ul- Beogradska 33 i advokati Sead Spahović i Isa S. Spahović iz [redacted] po punomoćju u prilogu, na osnovu odredbi člana 2. i 3. Poslovnika o radu Komisije za žalbe, podnosi:

ŽALBU

Zbog tekstova objavljenih dana 25, 26. i 27.09.2026. godine u dnevnom listu Politika, čiji je izdavač **POLITIKA NOVINE I MAGAZINI DOO BEOGRAD**, Trg Politika 1, u serijalu **„Brisanje tragova afere „Perišić"", pod naslovima „Mehanizam izdaje: scenario u tri čina", „Kako je „srpski jastreb" postao „golub preletač"" i „Osuđeni špijuni dubokih džepova i niskog morala", kao i zbog načina objavljivanja odgovora od 03.10.2026. godine „Reagovanje povodom tekstova o aferi „Perišić"",**

kojim su prekršene:

- odredbe tačke 1, 2, 3. i 4. Odeljka I (Istinitost izveštavanja) Kodeksa novinara i novinarki Srbije;

- odredbe tačke 1, 2, 4. i 6. Odeljka III (Odgovornost novinara/novinarki) Kodeksa novinara i novinarki Srbije;

- odredba tačke 3. Odeljka V (Poštovanje dostojanstva) Kodeksa novinara i novinarki Srbije.

U dnevnom listu Politika, dana 25, 26. i 27.09.2026. godine, objavljeni su tekstovi pod zajedničkim naslovom „Brisanje tragova afere „Perišić"", autora potpisanog kao G. Petrović. Tekst od 25.09.2026. godine objavljen je na prvoj i osmoj strani, tekst od 26.09.2026. godine na prvoj i devetoj strani, dok je tekst od 27.09.2026. godine objavljen na prvoj i osmoj strani.

Navedeni naslovi, kao i tekstovi, odnose se na našeg klijenta Momčila Perišića.

U samim naslovima naš klijent označen je kao izdajnik naroda i države i kao lice niskog morala, dok se u tekstovima tvrdi da je primao novac za špijunažu i za to potpisivao priznanicu. Postupak pred Haškim tribunalom prikazan je kao njegovo uklanjanje iz Srbije, a dokazi koje je odbrana naknadno pribavila u postupku koji je vođen za špijunažu predstavljeni su kao falsifikati i lažna svedočenja.

Povodom navedenih tekstova Momčilo Perišić je preko advokata Novaka Lukića podneo zahtev za objavljivanje odgovora, datiran 29.09.2026. godine. Prema navodima podnosioca, odgovor je objavljen 03.10.2026. godine na osmoj strani Politike, bez najave na prvoj strani i uz izostavljanje delova dostavljenog teksta, koje redakcija nije označila.

Na taj način, u spornim tekstovima, kao i načinom objavljivanja odgovora našeg klijenta, prekršene su brojne odredbe Kodeksa novinara i novinarki Srbije i to:

1. U spornim tekstovima prekršene su odredbe tačke 1, 2, 3. i 4. Odeljka I (Istinitost izveštavanja) Kodeksa novinara i novinarki Srbije, koje obavezuju na tačno i potpuno izveštavanje, razlikovanje činjenica od pretpostavki i uzdržavanje od neosnovanih optužbi, a zabranjuju prećutkivanje bitnih činjenica.

Na prvoj strani broja od 25.09.2026. godine objavljena je fotografija našeg klijenta i Džona Dejvida Nejbora uz potpis kojim je njihov susret predstavljen kao primopredaja novca. Tvrdnja o primanju novca ponovljena je i u tekstu od 27.09.2026. godine, u kojem se navodi i potpisivanje priznanice. Ove tvrdnje nisu predstavljene kao sumnje ili nepotvrđene informacije, već kao nesporne činjenice.

Momčilo Perišić osporava da je primao novac i potpisivao takvu priznanicu. Kako je izričito naveo i u odgovoru dostavljenom Politici, primanje novca nikad nije bilo predmet optužbe niti je utvrđeno presudom donetom u postupku koji je vođen protiv njega. Sud je utvrdio predaju jednog dokumenta u motelu „Šarić", a ne niz plaćenih predaja informacija koje autor opisuje. Novinar nije mogao da iz postojanja osuđujuće presude izvede zaključak da su utvrđene i radnje koje tom presudom nisu obuhvaćene.

Autor za tvrdnju o primanju novca i postojanju priznanice nije pokazao proverenu činjeničnu osnovu. Sam snimak susreta ne dokazuje da je reč o predaji novca, a naročito ne da je novac primljen kao naknada za špijunažu. Opremanjem fotografije takvim potpisom redakcija je dodatno pojačala optužbu i na prvoj strani je saopštila kao dokazan događaj.

U tekstu od 25.09.2026. godine postupak pred Haškim tribunalom koji je vođen protiv njega predstavljen je kao način da se Perišić ukloni iz Srbije, a njegovo oslobađanje kao posledica procene da domaća javnost više nije zainteresovana za postupak za špijunažu. Pretpostavljene namere neodređenih aktera predstavljene su čitaocima kao objašnjenje sudskih odluka.

Podnosilac je u svom odgovoru ukazao na prvostepenu osudu na 27 godina zatvora i konačnu oslobađajuću odluku pred Međunarodnim tribunalom u Hagu. Takav tok postupka ne može se savesno prikazivati kao uklanjanje Perišića do pogodnog trenutka za povratak. Ukoliko autor

iznosi pretpostavku o političkoj pozadini tih događaja, dužan je da je jasno označi kao pretpostavku, a ne da je ponudi kao utvrđenu činjenicu. Time su povređene odredbe tačke 1. i 2. Odeljka I Kodeksa.

Dalje, u objavljenim tekstovima dokazi koje je odbrana pribavila radi preispitivanja pravnosnažne osude unapred se diskvalifikuju kao falsifikati i lažna svedočenja. Prema navodima podnosioca, reč je, između ostalog, o izjavama pripadnika vojne policije koji su učestvovali u lišavanju slobode i drugim radnjama, kao i o grafološkom veštačenju kojim se ukazuje na sumnju u autentičnost kriminalističko-tehničke dokumentacije. Kako je Perišić naveo u svom odgovoru, sud nije utvrdio da su ti iskazi lažni niti da su priložene isprave falsifikovane.

Neprihvatanje predloga odbrane ne predstavlja samo po sebi utvrđenje da su dokazi na kojima se taj predlog zasniva falsifikovani ili neistiniti. Autor je, međutim, čitaocima ponudio upravo takav zaključak, izostavljajući suštinu izjava i razloge zbog kojih je odbrana smatrala da one opravdavaju preispitivanje postupka. **Na taj način čitaoci su lišeni mogućnosti da razumeju šta odbrana zaista tvrdi i na čemu svoje tvrdnje zasniva**. Ovakvim izveštavanjem povređene su i odredbe tačke 3. i 4. Odeljka I Kodeksa.

Naš klijent je u odgovoru ukazao i da je objavljena fotografija izdvojena iz sudskih spisa kao nezakonit dokaz. Redakcija je zato bila dužna da sa posebnom pažnjom proveri njeno poreklo i kontekst. Umesto toga, uz fotografiju je dala kategoričan opis o primopredaji novca, iako sam prizor susreta ne dokazuje takvu tvrdnju.

2. Takođe, prekršene su odredbe tačke 1, 2, 4. i 6. Odeljka III (Odgovornost novinara/novinarki) Kodeksa novinara i novinarki Srbije, koje uređuju odgovornost prema javnosti, kulturu javne reči, odgovornost uredništva za objavljene sadržaje i poštovanje prava na odgovor i ispravku.

U spornim tekstovima izostaje odgovorno razgraničenje između sudski utvrđenih činjenica i autorovih dodatnih optužbi. Javnosti je ponuđen prikaz kojim se naš klijent dodatno diskredituje, uz kvalifikacije koje se oslanjaju upravo na neproverene navode o primanju novca. Odgovornost uredništva obuhvata i naslove i fotografije sa njihovim potpisima, bez obzira na to da li je G. Petrović novinar zaposlen u redakciji ili spoljni saradnik.

Kako podnosilac navodi u dostavljenom pregledu, Politika je odgovor objavila 03.10.2026. godine na osmoj strani**, ali bez najave na prvoj strani i uz skraćenja koja nisu označena**. Prema istom pregledu, prvobitni tekstovi bili su najavljeni na prvim stranama, uz fotografije. Odgovoru tako nije obezbeđena odgovarajuća vidljivost u odnosu na sadržaje kojima je naš klijent izložen teškim optužbama.

Iz dostavljenog odgovora su, prema konkretnim navodima podnosioca, izostavljeni: deo o tome da novinari nisu pratili javni deo žalbene rasprave; upućivanje na raniji intervju Momčila Perišića objavljen u samoj Politici, sa internet adresom; deo kojim se obrazlaže potreba da se čitaocima izlože podaci o postupku pred Tribunalom; pitanje da li je autor preneo vest o prvostepenoj kazni od 27 godina; kao i završni deo u kome se traži da se čitaoci upoznaju sa sadržinom izjava učesnika hapšenja i sami procene njihovu verodostojnost.

Ova izostavljanja nisu samo jezička obrada teksta. Njima se uklanjaju i upućivanja na izvore i argumenti kojima podnosilac osporava prvobitno izveštavanje. Redakcija ne može pravo na odgovor svesti na objavljivanje odabranih delova, dok delove kojima se kritikuje njeno postupanje izostavlja bez naznake da je to učinila.

Pravo na odgovor nije zadovoljeno samom činjenicom da je redakcija objavila tekst označen kao reagovanje. Odgovor mora omogućiti da se čitaoci upoznaju sa osporavanjem objavljenih

informacija. Prema dostavljenim navodima, prvobitni tekstovi najavljivani su na prvim stranama, uz fotografije, dok odgovor nije dobio takvu najavu.

3. U spornim tekstovima prekršena je i odredba tačke 3. Odeljka V (Poštovanje dostojanstva) Kodeksa novinara i novinarki Srbije, koja štiti ugled i dostojanstvo ličnosti od širenja neistina i kontinuiranog zlonamernog narušavanja reputacije.

Naslovi i tekstovi našeg klijenta u kontinuitetu povezuju sa izdajom, materijalnom korišću i niskim moralom. Ove kvalifikacije nisu izdvojena kritika njegovog javnog delovanja, već prate prethodno opisane sporne optužbe, ponovljene u tri uzastopna broja lista. Činjenica da je naš klijent javna ličnost i pravnosnažno osuđeno lice ne daje mediju pravo da mu pripisuje neproverene radnje i na toj osnovi dodatno narušava njegov ugled.

Dakle, javni položaj našeg klijenta i činjenica da je protiv njega doneta pravnosnažna presuda ne opravdavaju da se dodatne, osporene optužbe predstavljaju kao nesporne činjenice. Posebno ne opravdavaju da se takvi navodi koriste kao osnova za ponovljeno lično omalovažavanje u tri uzastopna broja dnevnog lista.

Stoga smatramo da je dnevni list Politika ovakvim izveštavanjem obmanuo svoje čitaoce i pretpostavke predstavio kao utvrđene činjenice.

Imajući u vidu sve napred navedeno, predlažem da Savet za štampu usvoji žalbu, donese odluku da je dnevni list Politika u spornim tekstovima i opisanim načinom objavljivanja odgovora prekršio napred navedene odredbe Kodeksa novinara i novinarki Srbije, te da odluku objavi i dostavi dnevnom listu Politika radi objavljivanja u skladu sa pravilima Saveta za štampu.

Podnosilac je saglasan da žalba bude javno razmatrana i dostupna javnosti.

Prilozi:

- Punomoćje
- Kopije tekstova od 25, 26. i 27.09.2026. godine
- Zahtev za objavljivanje odgovora od 29.09.2026. godine
- Pregled izostavljenih delova odgovora

Za dopunu dokazne dokumentacije: primerak Politike od 03.10.2026. godine (prva i osma strana), dokaz dostavljanja odgovora i relevantni delovi sudskih odluka.

U Beogradu, 21.10.2026. godine

PUNOMOĆNICI ŽALIOCA

ADVOKATSKA KANCELARIJA
Novak M. Lukić
advokat
Beograd, Beogradska 33/III
Tel. 3245 360, Tel/Fax. 3268

Advokat Novak Lukić

ADVOKAT
Spahović H. Sead
BEOGRAD, Birčaninova 17

Advokat Sead Spahović

АДВОКАТ
Иса С. Спаховић
Београд-Савски Венац

Advokat Isa S. Spahović

ПУНОМОЋЈЕ

Којим ја, доле потписани/а, Момчило Перишић, са пребивалиштем у [redacted] овлашћујем:

Адвоката Новака Лукића из Београда, ул. Београдска 33

и

Адвоката Сеада Спаховића из Београда, ул. Бирчанинова 20

да ме заступа/брани у свим поступцима пред судовима, другим државним органима Републике Србије и другим правним лицима, у којима је између осталог овлашћен да преузима, подноси и потписује било које и све врсте докумената, укључујући али не ограничавајући се на изјављивање свих редовних и ванредних правних лекова.

Ово пуномоћје остаје на снази до опозива или отказа, а може се пренети на другог адвоката или адвокатског приправника.

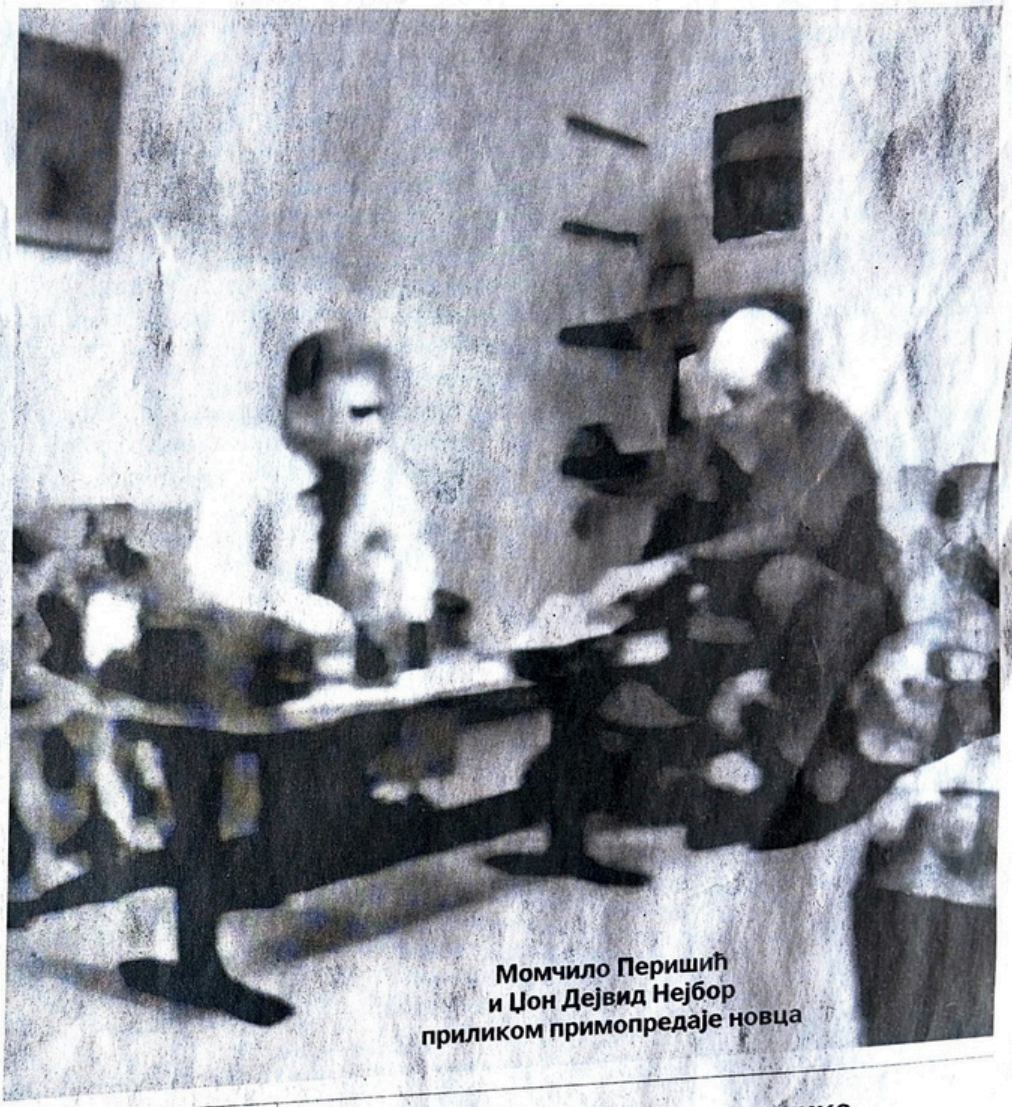
У Београду, 23.10.2018 године

М.Перишић

БРИСАЊЕ ТРАГОВА АФЕРЕ „ПЕРИШИЋ" (1)

Механизам издаје: сценарио у три чина

Опробани рецепт претварања издајника и шпијуна ЦИА у патриоту примењен је и у СРЈ, под плаштом борбе против Милошевићевог режима

Момчило Перишић и Џон Дејвид Нејбор приликом примопредаје новца

Заборавили су да шпијуне и издајнике не воли нико, па ни послодавци и да дата обећања вреде само док од њих имају користи, а после сви перу руке

У јеку хладног рата, пољски пуковник Ришард Куклињски, користећи своју функцију у пољском Генералштабу, добровољно је понудио своје услуге америчкој обавештајној служби ЦИА. Као њен агент, у периоду од 1972. до 1981. године доставио је ЦИА више од 34.000 страница поверљивих информација Варшавског пакта, након чега је тајно извучен из Пољске и сакривен у САД.

У Пољској је због издаје и шпијунаже осуђен на смрт, уз одузимање целокупне имовине. После пада Берлинског зида и комунизма у Пољској, Војно веће Врховног суда Пољске рехабилитовало је Ришарда Куклињског 1998. године. Његова рехабилитација била је услов САД како би Пољска следеће године постала чланица НАТО-а. За већину Пољака он је остао издајник који је прекршио војну заклетву, а за острашћену прозападну мањину Куклињски је патриота који је спасавао државу од комунизма и Совјета.

Први чин

Опробани рецепт претварања издајника и шпијуна ЦИА у патриоту примењен је потом и у Савезној Републици Југославији, под плаштом борбе против Милошевићевог режима. страна 8

БРИСАЊЕ ТРАГОВА АФЕРЕ „ПЕРИШИЋ" (1)

Механизам издаје: сценарио у три чина

Са прве стране

У ноћи државног преврата, 5. октобра 2000. године, док је горела Скупштина Савезне Републике Југославије, у Скупштини града Београда самопроглашени лидери промена координишу бунт на улицама и заузимање државних институција. У овом превратничком штабу, генерал у пензији Момчило Перишић води главну реч у вези с безбедношћу и отпором државним органима, док је уз њега бивши подофицир Владан Влајковић Вирага, курир и овлашћени агент црногорске државне безбедности и Мила Ђукановића.

Одакле ова два бивша војника у центру штаба „демократских промена" које је Србију и СР Југославију требало да одведу у светлу будућност? Ко је и како ова два ислуженика повезао и формирао шпијунску групу коју ће после разни независни медији и адвокатски лобији намерно приказивати као „аферу", а не шпијунажу и издају?

Све је изашло на видело 14. марта 2002. године, када је Момчило Перишић ухапшен у друштву припадника ЦИА у моменту примопредаје тајних војних података. Истрага ће открити да је посредством Владана Влајковића и његове везе у Генералштабу, официра Миодрага Секулића, добијао строго поверљиве информације и документа о систему одбране и активностима државних органа и предавао их ЦИА. Да би неко постао страни агент потребно је време. Тако су Перишића годинама „омекшавали" и привлачили на своју страну уз велику помоћ талашњег црногорског руководства и њихове државне безбедности. Прво је Владан Влајковић постао агент црногорске државне безбедности и Вукашина Мараша, којима је достављено на хиљаде страница поверљивих војних докумената, које су они добровољно и с намером делили са својим западним партнерима. Потом су у погодном моменту, у време кад су били сигурни да ће државни преврат у Београду успети, Влајковића преусмерили да те информације доставља и Перишићу, а Перишић да прослеђује оперативцу ЦИА у Београду.

Кад је шпијунска група откривена, Перишића су веома брзо „склонили" у Хашки трибунал, укинули надлежно војно правосуђе које је водило овај случај, а Влајковићу преко нових лидера промена обезбедили да „легализује" тајне податке и објави их како би оптужница за шпијунажу постала беспредметна. Тајна војна документа „легализована" су тако што су постала јавна, одлуком о скидању тајности од стране тадашњег начелника Генералштаба Војске Србије Здравка Поноша. Поношће касније јавно рећи да је ову одлуку донео како се Војска и држава не би срамотиле по медијима где су делови тих докумената (без заводног броја, ознаке тајности и потписа) објављивани. Том одлуком Понош је у ствари створио услове да се сва та тајна документа у оригиналном и целокупном садржају на захтев доставе Хашком трибуналу и тиме уведу као изворни материјал у процесе који су се водили против припадника српског државног и војног врха.

Након неколико година, када су сматрали да за јавност више није битна, по њима названа „афера Перишић", Хаг ослобађа Перишића, он се „славодобитно" враћа у Србију, док медији и страни политички чиниоци у Србији праве од њега хероја који је победио Хаг и спасао образ државе. Перишић свој лик и дело покушава да „опере" причом како му је „афера" смештена јер се борио за демократију и против корупције.

И тако, по опробаној матрици, као у случају Ришарда Куклињског, у јавности се кренра слика Перишића као „шпијуна кога треба да волимо", јер он земљу није издао већ је спасавао од недемократских, криминалних и прокомунистичких властодржаца и генерала.

Међутим, на њихову жалост, правда је била спора, али достижна, и Перишић и његова група осуђени су за шпијунажу и одавање војне тајне. Своју борбу ова група осуђених шпијуна наставила је по медијима, оптуживали су за издају све друге, осим сами себе. Влајковић, агент некадашње ДБ Црне Горе, од Мила Ђукановића и Душка Марковића директним контактом и јавним писмом тражио је правну помоћ и заштиту од суда у Србији јер је радио за „њихову ствар". Кад им је све пропало и кад је служење затворске казне постало неминовност, покушали су фалсификатима и „лажним сведочењима" да поново шпијунажу претворе у „аферу", али у то су уверили само неке стране медије, да ли из стварног уверења или из неких других разлога, показаће време.

Ствари пронађене приликом претреса у ресторану „Шарић"

Заборавили су да шпијуне и издајнике нико не воли, па ни послодавци и да дата обећања вреде само док од њих имају користи, а после сви перу руке.

Други чин

У сваком народу, кроз историју, издаја и шпијунирање за страну силу су међу највећим злочинима према сопственој нацији и најгрозније кажњиво дело. Мотиви издаје и шпијунаже су различити, али мотиви високих државних и војних службеника који су се одлучили за издају углавном су били каријеристичке и материјалне природе, под изговором да су позвани да „спасавају" нацију и државу од, по њима и њиховим менторима, „недемократских" режима и система. Кад су ова лица у питању, они „стручно вођени руком њихових невидљивих патрона" за собом повлаче заблуделе појединце и групе који мисле да чине нешто за „бољу будућност преко ноћи" и са њима режирају „спонтани бунт".

На крају се та борба за „боље сутра" претвара у економски и геополитички пакао. Од београдског 5. октобра 2000. године, преко драматичних превирата Арапског пролећа 2011, па све до евромајданских барикада у Кијеву 2014. године, шаблон остаје пресликан: заведени народ, вођен идеалима о бољем животу преко ноћи, на власт доводи лидере промена, да би на крају као једину награду добио економску пропаст, распродају националних богатстава и експлозију криминала. Највећа трагедија сваке тзв. обојене револуције лежи у чињеници да цех увек плаћа обичан човек, коме остају дугови, осакаћен национални идентитет, уништена индустрија, а у најгорем случају гробнице и разрушени градови.

Сценарио режисера бунта, односно страних обавештајних служби, за „бољу будућност" углавном је исти од деведесетих година до данас. Користи се механизам обмане деловањем „пете колоне", којом се друштво дестабилизује изнутра. Креира се незадовољство кроз криминализовање и сатанизацију државног апарата, како би се сваки отпор државе или покушај очувања стабилности проглашавао диктатуром, док се улично насиље и радикализам незадовољних оправдавају борбом за „људска права" и борбом против корупције.

Селектују, уцењују и пажљиво бирају политичке фигуре које ће заменити „стари режим" и које су спремне да потпишу било шта у замену за власт. Стране обавештајне службе повезују их с токовима финансирања преко разних невладиних и активистичких група и организација. Регрутују се и обучавају млади људи, углавном студенти, јер су идеална мета, а друштву најприхватљивији носиоци промена и борбе за демократију. Њих кроз семинаре и радионице већ од средње школе селектују и подучавају техникама масовне манипулације, провокације полиције и организације уличних блокада.

Трећи чин

Кад ова мрежа ојача и прихвати инсталирано, а не своје мишљење, кад се обезбеди довољно финансијера кроз „легалне" токове, чека се окидач који ће покренути лавину, тзв. црни лабуд (непредвидив догађај с далекосежним последицама). Тада сви ресурси постају видљиви кроз примену опробаног сценарија, контролисани медији се упињу да својом „независношћу" отупе интерес и здра-

Сценарио режисера бунта, односно страних обавештајних служби, за „бољу будућност" углавном је исти од деведесетих година до данас. Користи се механизам обмане деловањем „пете колоне", којом се друштво дестабилизује изнутра. Креира се незадовољство кроз криминализовање и сатанизацију државног апарата, док се улично насиље и радикализам незадовољних оправдавају борбом за „људска права" и борбом против корупције

ву логику што шире популације како се не би супротставила демонстрантима и младим људима „жељним правде" и чека се моменат када ће „критична маса" бораца за боље сутра да удари на нециоце власти у намери да их преко ноћи почисти са сцене и народу донесе ново доба.

И све је ишло по обрасцу, али су планери и извшиоци занемарили чињеницу да је овај народ т сценарио већ видео и његове последице већ пр живео. Поред тога, испрани мозгови су помисл ли да не треба да се крију у својим намерама и их финансира и подржава, као што су то ради Момчило Перишић, Владан Влајковић и дру до 5. октобра 2000. године и након њега, већ славодобитно љубили руке осведоченим непри тељима Србства и Србије, онима који су Србе пр теривали са огњишта, убијали и отимали по Ко ву и Метохији и харали по овој земљи у Првом Другом светском рату и током агресије НАТО-

Свест да нам лична, колективна и национал слобода није донета и поклоњена од других в стечена сопственом крвљу, знојем, радом и љуб вљу према домовини и српски инат, сломили глумце (натурщике и многе професионалне) Трећем, завршном чину. Показали су им да патр отизам није оно што ти други донесу на тацни и под које је списак услова и уцена, већ љубав пр ма сопственом народу, достојанство и храброст кажеш „не" и кад знаш да ће бити последица, ал нећеш жртвовати своје достојанство и слободу „шаку талира".

Г. Петрови

IN MEMORIAM

Одлазак Марице Шупут, припаднице старог српског професорског реда

*Чедомир Антић**

Било је то давно, пре тридесет година. Власти Србије су 1996. у једном предаху између ратова и санкција спровеле изборе на којима је владајућа коалиција око СПС-а очекивано однела победу. Ипак, том приликом је опозиција добила власт у четири велика српска града и још тридесетак, по правилу богатијих, општина. Милошевићев режим је тада ништио изборе само у тим градовима и општинама. Народ је изашао на улице, демонстрације су испрва биле масовне, али питање је како би се све завршило да није започео студентски протест.

Током четири месеца српски универзитети већином нису радили због бојкота наставе од стране велике већине студената. Било је то време велике популарности демократије, анархисти, стране агентуре и из Немачке и САД финансиране невладине организације нису имали значајнији утицај. Професори који су подржавали протест чинили су то на своју штету и без наде у политичку каријеру. Учесници протеста су били прогоњени и тучени, а нису тукли нити гонили друге. Када је режим 24. децембра 1996. покушао да сукоби своје присталице са опозиционарима, између два велика збора грађана стајала је полиција али и десетине хиљада студената.

Сећам се како сам заједно са осталим члановима Главног и Иницијативног одбора Студентског протеста стајао на челу колоне која је ишла на место где је већ била пала братска српска крв. У једном часу испред мене је стала продеканка Филозофског факултета професорка Марица Шупут. На моју шаљиву примедбу да универзитет не треба да остане без својих најбољих професора, одговорила је плутарховски узвишеном сентенцом да професори не постоје без студената.

Професорка Марица Шупут радила је током више од четири деценије на Одељењу за историју уметности Филозофског факултета. Умрла је после дуге и тешке болести у Београду 13. септембра 2026. године. Имала је осамдесет и три године. Била је узоран и вредан професор, проучавала је историју архитектуре, средњовековне и ране нововековне, пре свега византијске. Студенткиња великих професора Војислава Кораћа, Дејана Медаковића, Радована Самарџића... Специјализирала је у Грчкој, где је од 1968. године, деценијама, истраживала и предавала сарађујући са Атинским и Критским универзитетом и Археолошким друштвом Грчке.

Професорка Шупут ауторка је монументалне синтезе „Архитектура византијског света", објављене 1998. године, коју је написала заједно са академиком Војиславом Кораћем. Деценијама је проучавала манастире и цркве Косова и Метохије, од посебне важности је њена књига посвећена манастиру Бањска. Из тог времена датира и њено вишедеценијско познанство са будућим патријархом српским г. Павлом и великим бројем архијереја СПЦ. Објављивала је и синтезу посвећену српској архитектури у време османске власти (1459–1690), што је била тема њене докторске дисертације. Такође, међу њеним многобројним књигама издвајају се и „Споменици српског црквеног градитељства XVI–XVIII век". Професорка Шупут је у земљи и иностранству објавила и око шездесет научних радова.

Марица Шупут била је посвећена науци и просвети. Иза ње су остале четири хиљаде студената, била је ментор десетинама постдипломаца и докторанада. Као што је била спремна да мирно и ненаметљиво подржава своје студенте онда када су устали у одбрану српског устава и народне слободе, тако је прихватала и дужности у вези с факултетом – у време протеста била је продеканка. Деканка Филозофског факултета је у то време била будућа ректорка Београдског универзитета професорка Марија Богдановић. Када је 2004. године и сама изабрана за деканку Филозофског факултета, дијагностификован јој је рак, али се непоколебљива и решена после тешке операције посветила том послу. У време највећих реформи факултета и универзитета од њиховог настанка она је била декан са програмом који је – посебно кад је реч о оном уве запостављеном техничком дел унапређења установа факултета, те одр жавања и проширења техничких капаци тета – у пуној мери остварен.

Професорка Шупут припадала је рет ким професорима старог српског профе сорског реда који је угашен у другој поло вини 20. века. Она није тежила лично слави и афирмацији. Иако је основала документациони центар на факултету, а за њених мандата је наша установа зна чајно модернизована, данас је на интер нету јако тешко пронаћи њену биогра фију, па чак и фотографију. Честиту про фесорку одавно је у универзуму интерне та суверено потиснула много млађа пре зимењакиња и земљакиња, хрватска пе вачица Маја.

Државе постоје док живе њихови вели ки грађани. Велики грађани постоје још дуго после сопствене смрти као пример и узор. Професорка Шупут је то непрекі дно и била као научница, педагог, мен тор, саборац и, коначно, пријатељ.

Хвала вам, професорко.

Бог нека јој душу прости.

**Професор Филозофског факултета у Београду*

ОБЈ. БИХ 1.50 КМ.

БРИСАЊЕ ТРАГОВА АФЕРЕ „ПЕРИШИЋ" (2)

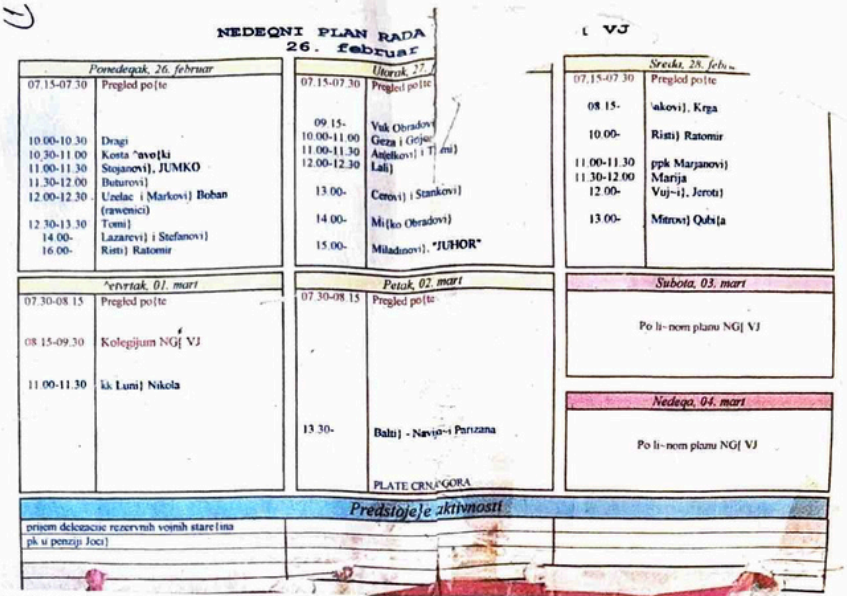
Како је „српски јастреб" постао „голуб прелетач"

Са прве стране

Под утицајем неколицине добро ситуираних прозападних генерала и функционера у „омраженом режиму", Перишић почиње да се службено, а потом и тајно састаје с представницима војске и обавештајних служби САД. Иако у почетку билатерални, ови разговори од размене мишљења о стању на терену грађанског рата у окружењу, временом дотичу и актуелну политичку ситуацију у Југославији и међусобне односе две федералне републике – Србије и Црне Горе.

Државни врх Црне Горе, који је већ 1996. године започео фазу одвајања институција и функција од савезне државе, помаже Перишићу у организовању састанака са америчким изасланицима и гласницима који пласирају тезу да без одласка српског и југословенског руководства, пре свега Слободана Милошевића, неће бити даљег економског напретка и

Перишић се 1998. директно супротставља државном руководству и спречава употребу Војске Југославије против албанских терориста на Косову и Метохији, правдајући се уставним ограничењима, због чега је исте године смењен са дужности начелника Генералштаба Војске Југославије. Перишић потом крајем 1999. својим деловањем, према пројекту са Запада, помаже поступке Црне Горе, која предузима мере за одвајање од Србије и припрема се за сецесију. Мило Ђукановић и Вукашин Мараш пружају му логистичку, финансијску и политичку подршку

Недељни план рада начелника ГШ ВЈ пронађен у Неј̌боровој торби

повратка државе у међународну заједницу. Момчило Перишић, тако кршећи Устав, законе и сопствену заклетву, улази у коло непријатеља. Одбрана државе коју треба да брани од разградње и спољног непријатеља. Одбрана за Западу проглашен за „српског јастреба", полако дан за даном, месец за месецом, Перишић постаје „препарирани голуб прелетач". Уверен, под утицаном похвала западних саговорника и блиског окружења да ужива углед у народу и војсци, Момчило Перишић тајно одлази на састанке у Црну Гору са њиховим руководством, на америчке бродове на инструктажу и састанке са америчким изасланицима, о чему не обавештава надлежне органе власти у својој држави.

Његов тадашњи истомишљеник, а касније и до данас најгласнији борац против Србије, Благоје Граховац, тада генерал Војске Југославије, а потом саветник Мила Ђукановића, хвалио се у својој објављеној књизи како је организовао Момчилу Перишићу, тада начелнику ГШ ВЈ, одлазак на тајни састанак са генералима и функционерима НАТО-а. Са друге стране, у медијима ће се појавити и сведочење неименованог бившег припадника службе безбедности који је навео: „Једном сам Перишић срео с Ричардом Гелбардом, америчким специјалним изаслаником за Балкан, који га је питао да ли ће војска реаговати ако неко покуша да сруши Милошевића. Два дана касније, Милошевић зове Перишића и пита га да ли се видео с Гелбардом. Овај каже да није, а Милошевић му каже да баш седи и разговара с Ричардом Холбруком, који му тврди да му је Гелбард рекао да је Перишић казао да се војска неће мешати, ако неко буде кренуо да руши Милошевића."

Током опозиционих и студентских демонстрација 1997. године, Момчило Перишић се као начелник Генералштаба Војске Југославије састаје с делегацијом студената, којима је, према званичном саопштењу, „у разговору нагласио уставну улогу и задатке Војске Југославије, као и посебну заинтересованост да се сагласни проблеми што пре превазиђу у легалним институцијама система, на начин примерен свакој демократској земљи, ради што хитнијег равноправног укључивања СР Југославије у међународну заједницу".

И тако генерал Перишић, уместо да се бави функционисањем и способношћу Војске којом командује, поштује и спроводи одлуке политичког врха, сам одлучује шта је демократски, а шта не и шта хоће, а шта неће. Уверен од других да има пресудну и „месијанску" улогу, Перишић почиње да размишља и о војном пучу којим би склонио Слободана Милошевића, председника СРЈ, и омогућио брзу транзицију државе уз западну помоћ. Перишић се већ 1998. године директно супротставља државном руководству и спречава употребу Војске Југославије против албанских терориста на Косову и Метохији правдајући се уставним ограничењима. То је радио упркос чињеници да су терористи свакодневно убијали његове војнике и цивиле на територији Косова и Метохије и преузимали контролу над територијом државе коју је он требало да брани. Ово подсећа на причу о руском војнику који 22. јуна 1941. године, док земља гори и фашисти му нападају домовину, не дозвољава генералу и војницима да преузму бојеву муницију из складишта и бране се, јер још није добио такво наређење. У новембру 1998. године Перишић је смењен с дужности начелника Генералштаба Војске Југославије јер је као начелник Генералштаба директно нарушавао способност војске да се супротстави терористичкој и спољној

Насловна страна КТД

претњи и супротстављао се политици државног руководства на унутрашњем и међународном плану доводећи у питање политичке одлуке органа законодавне и извршне власти.

Након смене с места начелника ГШ, пензионисања и страдања српског народа током агресије НАТО-а 1999. године, Перишић већ у августу 1999. године, уз финансијску подршку емигрантских монархистичких организација из САД и Велике Британије, клерикалних кругова и сумњивих бизнисмена, оснива своју политичку странку, тзв. Покрет за демократску Србију (ПДС), када је међу оснивачима промовисан као будући привремени председник Републике Србије.

Перишић, сада као политичар, врбује истомишљенике у државним институцијама, сарађује са црногорским државним врхом и страним представницима, као и са опозиционим странкама и организацијама. Многе од њих на разне начине финансирају ЦИА и САД, о чему су и једни и други касније јавно говорили, како би се створили услови за рушење „режима" у Србији и долазак „светле будућности".

Перишић директно својим деловањем, према пројекту са Запада, помаже и оправдава *поступке Црне Горе, која крајем 1999. године предузима низ мера на одвајању од Србије, нарушавању уставног поретка и припреми за сецесију уз финансијску помоћ САД и ЕУ.* Црногорске власти у то време формирају полицијске јединице, тајно се наоружавају, блокирају активности и јединице Војске Југославије, израђују планове и објекте за одбрану од „српске агресије", док Перишић то дефинише као оправдане одлуке и мере заштите од напада из Србије и Војске Југославије. Дојучерашњи начелник Генералштаба Војске Југославије постаје главни ослонац њених непријатеља.

Црна Гора, односно Мило Ђукановић и Вукашин Мараш, пружају логистичку, финансијску и политичку подршку Перишићу како би се позиционирао као кључни аргоритет који може да привуче незадовољне официре и генерале Војске Југославије на страну опозиције, против Милошевића. Вукашин Мараш је, користећи своје развијене везе с америчким дипломатама и оперативцима на Балкану, био мост који је повезао генерала Перишића с америчким представницима. Објашњење које је њухено Перишићу било је патриотске природе – да се кроз сарадњу с Американцима спречи даља изолација земље, обезбеде информације о намерама НАТО-а и припреми терен за рушење Милошевића без грађанског рата.

Истовремено, Мараш не открива Перишићу да располаже инсајдерским информацијама и документима о томе шта ради и одлучује државни и војни врх Југославије. Наиме, Ђукановићу и Марашу се пружила прилика да скоро на дневном нивоу добијају информације које се тичу планова и активности Војске Југославије и процена безбедносне ситуације и стања у држави.

Владан Влајковић, бивши подофицир и током агресије НАТО-а резервиста поздравске јединице у Обреновцу, који је током агресије био ухапшен због стицања противправне добити фалсификовањем докумената, крађе горива и неовлашћеног прикупљања девизне помоћи војсци у иностранству, појавио се у Црној Гори нудећи помоћ. Влајковић, као још један „ратник" који је напустио војску, преко везе се 1999. године регрутовао у позадину и страдање свог народа и државе искористио за лично богаћење. Незадовољан што је ухваћен у крађи и притворен и што његову памет и способност „великог обавештајца", како је себе видео, нико није хтео да искористи, креће да „спасава демократију и државу". Влајковић финансијски подржава свог алкохолу склоног пријатеља Миодрага Секулића у техничкој служби у Генералштабу, а заузврат од њега добија записнике са седница колегијума Генералштаба и друга тајна војна документа. Тада са врхом државне безбедности Црне Горе Влајковић договара и формира обавештајно-шпијунску мрежу која добија и преноси податке из Генералштаба Војске Југославије до црногорског политичког руководства.

У моменту када су тадашњи црногорски државни врх и државна безбедност закључили да су на прагу остварења циља, односно рушења Милошевића, чиме би се створио пут ка одвајању од Југославије, Вукашин Мараш даје налог Владану Влајковићу да своје услуге усмери ка Момчилу Перишићу, а потом и појединим лидерима опозиције.

Тако се у петооктобарској ноћи спајају два издајничка пута под истом *капом – бивши генерал и бивши подофицир и криминалац, заједно са лидерима тзв. демократске опозиције*, воде масе на улици у светлу будућност.

Када се операција завршила, маске су падале. Када су се светла рефлектора утасила, а „револуционарни лидери" зазузели фотеље, народ је остао сам с последицама своје заведености. Лидери који су доведени на власт преко ноћи постају марионете, а Перишић разоткривени шпијун који је чак и лидерске партнере око себе продавао за доларе. Шпијун је откривен, прљави веш је изашао на видело, неки су и схватили да су били жртве опасне манипулације, али нису смели да учине ништа више од онога што им је речено, јер су се више плашили налогодаваца спола него сопственог народа.

Заведени део народа, верујући да руши лошу власт и да ће брзо боље живети, прекасно је схватио да је заправо срушио сопствену државу. То је лекција коју је Србија скупо платила. Револуција вођена туђом руком и спољним наративима није донела благостање, већ тајкунску приватизацију и распродају друштвене имовине, незапосленост, понижења, притиске, извињења непријатељима, погром на Космету и нелегално проглашену независност дела територије Републике Србије. Нажалост, скоро 30 година касније, исти чиниоци у земљи и они спола, нису научили лекцију и покушавају поново и на скоро исти начин да остваре своје циљеве. Али српски народ је запамтио, научио и пробудио се. Никад више.

Г. Петровић

Лек који се не узима редовно – не лечи

Болести срца и крвних судова и даље су водећи узрок смрти у Србији. Према последњим подацима Института за јавно здравље Србије „Др Милан Јовановић Батут", од њих је током 2024. године умрла 46.841 особа. То је 47,7 одсто свих смртних исхода, односно готово 130 људи сваког дана. Жене су од ове групе болести умирале чешће него мушкарци. У свету кардиоваскуларне болести годишње односе више од 20 милиона живота. Светска федерација за срце овогодишњу кампању за Светски дан срца води под слоганом „Не пропустите откуцај" и позива људе да не занемарују знаке болести и да о срцу брину на време, док компанија „Тева" тај дан посвећује теми о којој се у јавности не говори тако често – адхеренци, односно доследном придржавању терапији и савету лекара.

Како је наглашено, савремена медицина има делотворне, доступне и приступачне лекове за повишен крвни притисак, повишен холестерол, срчану слабост и поремећаје срчаног ритма. Ипак, велики број пацијената их узима нередовно, прескаче дозе или терапију прекида на своју руку чим се осети боље. Адхеренца је мера у којој пацијент узима лек онако како је договорио са лекаром: у правој дози, у право време и онолико дуго колико је прописано. Код хроничних болести срца то најчешће значи свакодневно и дугорочно, често доживотно. Лекови за притисак и холестерол, на пример, не стварају трајну заштиту. Делују само док се редовно узимају. Пацијент који престане да пије лек зато што му је притисак „сада добар" заправо уклања управо оно што му је притисак и одржавало добрим.

Бројке то јасно показују. Међународна истраживања бележе да се терапије за болести срца придржава тек између 30 и 70 одсто пацијената, а готово половина особа са повишеним крвним притиском лекове не узима како је прописано. Код пацијената којима притисак није под контролом, нередовна терапија утврђена је код више од осам од десет. Опсежна анализа објављена прошле године обухватила је више од 226.000 кардиоваскуларних пацијената. Она је показала да они који трајно не поштују терапију имају знатно већи ризик од смрти, инфаркта и можданог удара него они који лек узимају редовно, у појединим случајевима и скоро троструко већи.

Три прескочене таблете недељно делују безазлено. На годишњем нивоу то је, међутим, 156 дана без терапије. То је више од пет месеци у којима срце и крвни судови остају незаштићени.

– Наш посао није завршен када лек стигне у апотеку. Терапије су данас доступне и приступачне, али помажу само ако се узимају редовно и онако како је лекар прописао. Зато желимо да подсетимо грађане да је брига о здрављу свакодневни посао и да ниједну промену терапије не треба правити без разговора са лекаром или фармацеутом – рекла је Марија Бубања, генерална директорка компаније „Тева Актавис" за Србију.

Лекари упозоравају да је непридржавање терапије проблем у целом свету, али да је у Србији додатно изражен због економских и културолошких околности. Кардиоваскуларне болести се код нас често олако схватају.

Д. Давидов Кесар

Влајковић и Секулић приликом примопредаје

БРИСАЊЕ ТРАГОВА АФЕРЕ „ПЕРИШИЋ" (3)

Осуђени шпијуни дубоких џепова и ниског морала

Секулић и Влајковић крали су тајна војна документа и достављали их црногорској државној безбедности и политичару Момчилу Перишићу, а они даље ЦИА

€ 117,4831 дин

www.politika.rs redakcija@politika.rs

ДАНАС 6°/24°

СУТРА 9°/24°

ISSN 0350 – 4395

ЦРНА ГОРА 1,20 EUR;
РЕПУБЛИКА СРПСКА 1,50 КМ;
ХРВАТСКА 8,00 ХРК/1,06 EUR;
МАКЕДОНИЈА 60,00 ДЕН;
СЛОВЕНИЈА 1,20 EUR;
ФЕД. БиХ 1,50 КМ;

Протеклих дана један „професионални" и „независни" портал и лист доноси срцепарајуће приче и сузе шпијуна, издајника и одбеглих осуђеника, објављује серију фалсификата о случају шпијунаже који је добио свој епилог на суду. Покушавају да увере јавност како би наслеђе преврата 5. октобра 2000. године било светло да „зле силе" домаћих институција реда и закона нису прекинуле блистава достигнућа једног од лидера промена и преврата.

Правноснажно осуђеног шпијуна и његове помагаче приказује жртвама које се и дан-данас боре „са остацима структура" које су их прекинуле у њиховом издајничком и шпијунском раду.

И тако овај лист преноси хвалоспеве о „борби за истину" једног од издајника сопствене државе који је побегао у другу државу пред одлазак у затвор. страна 8

БРИСАЊЕ ТРАГОВА АФЕРЕ „ПЕРИШИЋ" (3)

Осуђени шпијуни дубоких џепова и ниског морала

Са прве стране

Умеђувремену његове колеге су одлежале додељену казну, нако малу сразмерно почињеном злочину. Ово је само још један у низу покушаја прања биографије, правдања издаје и продаје сопствених саучесника у криминалном делу бегунца од правде.

О шпијунској делатности Момчила Перишића и групе око њега која му је прикупљала и достављала тајне војне и друге информације и документа, Владана Влајковића Вираге и Миодрага Секулића, све се зна, не само из медија већ и из објављених судских докумената и пресуда. Једноставно, Секулић и Влајковић крали су тада тајна војна документа и достављали их црногорској државној безбедности и политичару Момчилу Перишићу, а они су их даље предавали америчкој ЦИА. То се у нашем народу и законима наше и других држава у свету јасно зове шпијунажа и издаја. Код њих је то патриотска „борба за демократију" сопственим жртвовањем части, угледа, заклетве, достојанства и сопствене нације и државе. Довољно је само замислити то „жртвовање" кроз ниво сопственог понижења једног потпредседника Владе Момчила Перишића који ноћу на паркингу, у аутомобилу и нелегално узурпираном стану, сатима у разговору са оперативцем ЦИА, издаје државу и за те услуге узима пар стотина или хиљада долара и потписује признаницу.

„Брига" за народ и будућност

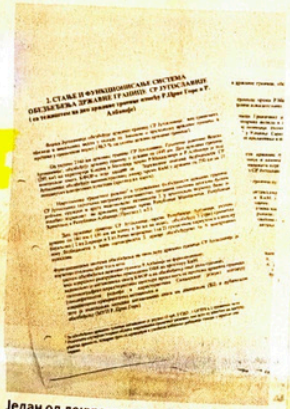
Ове „патриоте" продају маглу како су бринули за народ и његову будућност, а заборављају у каквом је стању тада био њихов народ, а у каквом они. Перишић, који је себе представљао као борца за бољи положај и достојанство својих војника и у рату и у миру, 1997. године примио је стан од 180 квадрата у Београду који му је држава купила за тадашњих неколико милиона динара, а који је он за минорну суму откупио и касније за велику суму девиза продао. Исти тај Перишић од припадника ЦИА прима новчане доларске износе као противуслугу за одавање најосетљивијих државних тајни, док је његов народ преживљавао у бомбама разрушеној и санкцијама осиромашеној земљи.

Перишић је као шпијун пунио џепове америчким доларима за своју издају, а онда их је сакрио тако што је неколико дана пре хапшења кад је ухваћен на делу, 20.000 америчких долара позајмио једном бизнисмену. Као прави лихвар, зајам је уговором требало враћати уз три одсто камате месечно (600 долара месечно).

Перишић од припадника ЦИА прима новчане доларске износе као противуслугу за одавање најосетљивијих државних тајни, док је његов народ преживљавао у бомбама разрушеној и санкцијама осиромашеној земљи

Његов саучесник, курир и агент црногорске државне безбедности Владан Влајковић је након боравка на ратишту основао грађевинску фирму и напустио Војску. Због криминалних радњи хапшен је 1998. и 1999. године. Током агресије НАТО-а 1999. године, као приватни предузетник, а да би избегао одлазак на фронт, преко пријатељске везе мобилисао се у позадинску јединицу ВЈ. Са групом лица је кривично гоњен јер је због стицања противправне добити фалсификовао документа, крао гориво и неовлашћено прикупљао девизну помоћ Војсци Југославије у иностранству. Остало је непознато колику је добит остварио, посебно у иностранству, а колику апанажу из Црне Горе за свој курирско-шпијунски рад, али је познато да је наставио са инвестицијама, новим предузећима и градњом зграда по Београду и другим местима.

Овај српски самозвани патриота на суду је изјавио да су му дедови били носиоци Албанске споменице и учесници Другог светског рата, те да је он три године ратовао деведесетих и „да од њега, Перишића и Секулића нема већих патриота". Када је схватио на обновљеном судском процесу да дела његових предака не умањују издају коју је починио, онда се тај патриота писмом јавно обратио црногорском државном руководству 2016. године, подсећајући их да су га Мило Ђукановић и Душко Марковић примали 2015. и 2016. године у Подгорици, да му је додељено црногорско држављанство и обећана помоћ. Извесно је да се Влајковић одрекао српског држављанства и наслеђа дедова ратника, пошто закон Црне Горе не дозвољава поседовање двојног српског и црногорског држављанства.

Један од докумената пронађених код Џона Дејвида Нејбора

Дискете са поверљивим документима које је Секулић предавао Влајковићу

У овом писму Влајковић између осталог наводи: „Ми нисмо вјечни, али наше државе јесу и у том смислу хоћу да вјерујем да сте били искрени када сте и Ви и Душко Марковић у присуству још двојице људи обећали: помоћ у свједочењу, вјештачењу и документацији у вези са суђењем које се тренутно одвија у Београду, а које се тиче давања докумената Вама као члану ВСО, а у вези са спремањем војне интервенције на територији Црне Горе, помоћ Секулићу који због својих слободарских идеала и због несебичне помоћи кад је било најпотребније Црној Гори живи на ивици биједе, а никад Вам се није обратио, ни тад ни сад."

Стамбени објекат у изградњи у власништву Влајковића

„Зле агресорске намере" према Црној Гори

Влајковић потом Мила Ђукановића подсећа да је он лично након сусрета рекао: „Господин Влајковић је био један од припадника бивше ВЈ који је у тренуцима велике важности за Црну Гору и њену будућност дао снажан лични и професионални допринос, прије свега на плану мира и стабилности у току бомбардовања 1999. године. Његова подршка Влади је била значајна за очување грађанског мира и суживота у условима грађанског рата у окружењу, изазваног распадом бивше Југославије."

Садржај Влајковићевих и Ђукановићевих речи могли би завести неупућене да помисле како је Црна Гора избегла грађански рат јер је Влајковић помогао да се открију „зле агресорске намере српског и војног врха према Црној Гори". Речник је врло сличан данашњем наративу који из Црне Горе долази према Србији у којем стрепе да их Србија не „поједе", нападне, преда Русима и сличне маштарије, уз здушну подршку онима који покушавају да руше српско руководство.

У време када Влајковић „спасава" Црну Гору, њено политичко руководство људима дели држављанство да би избегли мобилизацију, одбија да прихвате одлуку о проглашењу ратног стања, састају се са лидерима НАТО земаља који нападају њихову заједничку државу, црногорску полицију окрећу против Војске Југославије, оптужују државно руководство Југославије и Србије за рат, за покушај рушења власти у Црној Гори и многе друге ствари које ће остати упамћене као срамне међу патриотским српским и црногорским народом.

И да није овог на почетку поменутог „истинољубивог" листа који још није схватио да је за српски народ реч о издајнику и кукавици који се крије од правде, нико се не би ни интересовао осим полиције и суда.

Из тока судског поступка и у пресуди, које је управо Влајковић објавио у медијима и на порталима у своју одбрану, како би се прочитале његове високоумне и стратешке политичке тираде, јасно је да су сви учесници шпијунске тројке признали дело и своје кривично кажњиве поступке. Ни то Влајковићу није сметало да на суду, кад му је предочено да га Перишић означава као лице које му је достављало тајне војне податке и документе, каже да то није тачно и одрекне се колеге саучесника.

Влајковић је бегунац од правде, који се захваљујући црногорским службама безбедности скрива од служења затворске казне, а шта о томе мисле његови саучесници Перишић и Секулић, након одлежане затворске казне, може се само претпоставити.

Г. Петровић

(Крај)

ЕВРОПСКИ ФЕСТИВАЛ УМЕТНОСТИ У НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ

Београд – место где се сусрећу поезија и ки...

Уметници су елита ове државе и место им је у народном дому. Повезивање наших стваралаца широм света представља сви...